

ARNOŠT VAŠÍČEK

ZÁHADY TICHOMOŘÍ

MYSTERY
FILM

MYSTERY
FILM

ARNOŠT VAŠÍČEK
ZÁHADY
TICHOMOŘÍ

MYSTERY FILM
Ostrava 2012

Arnošt Vašíček: Záhady Tichomoří
Mystery Film, Ostrava 2012, první vydání
Copyright ©Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena. (All rights reserved.)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2
Fotografie © Arnošt Vašíček, Jakub Hubert, Profimedia
Obálka, grafická úprava a sazba Daniel Janošec
Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

Mystery Film
Ostrava 2012
ISBN 978- 80-904190-7-0

Obsah

Přízraky Min Min.....	9
Fenomén bez rodného listu – Bludičky Mekongu – Tajemní příbuzní – Les duchů – Světlo z nitra země?	
Hora smrti	20
Neznámé nebezpečí – Vražedná past – Zvuky země – Kdo se skrývá tam dole?	
Příliš mnoho nebešťanů	32
Bohové bez úst – Podivný cizinec – Stopy neznámých	
Zkáza Měsíčního města	42
Bílí polobozi – Létařící stroje – Chlapíci z oblohy – Útok na pyramidy	
Duchové jiných světů	76
Svítilící implantáty – Děsivý sen, nebo hrůzná realita? – Velká hádanka	
Obojživelníci z hvězd	89
Synové Mléčné dráhy	94
Symboly života – Čtyřprstí cizinci – Ztráta prvenství	

Tajuplný ostrov	104
Původ neznámý – Nerozluštěné kohau rongo rongo – Čarovná mana – Pochody kamenných obrů – Zrůdy a mutanti – Věčný strach – Kdo byl Make-make?	
Brána boha Mauiho.....	155
Drtivá moc kouzel.....	159
Neviditelní strážci – V kontaktu s duchy – Soudce z jiného světa	

„A pak Hvězdní lidé sestupují, oči jim září, oči se jim třpytí, a obklopí ty, kteří sedí na lavicích. Mihotající se světla přicházejí a zkoušejí je odnést zpět do Mléčné dráhy.“

Šaman kmene Cubeo

„V Rano Raraku cítíš, jak ti tajemství Velikonočního ostrova proniká až do morku kostí. Vzduch je nabit mystikou. Tíše na tebe civí sto padesát obličejů bez očí. Tajuplně si tě prohlíží jeden ze stojících obrů, zírání to na tebe z každé plošinky a díry ve skále, kde dosud nenarození i mrtví obři leží jako v jeslích nebo na úmrtním lóži, bezmocní a bez života, protože je opustila inteligentní tvořivá síla. Nejstarší figury tam stojí povýšené, hrdě se stisknutými rty. To jsou ty, které byly dohotoveny; vypadá to, jako by si vzdorovitě umínily, že žádné dlátko, žádná atomová síla jim neotevře ústa a nedonutí je, aby promluvily.“

Thor Heyerdahl

Přízraky Min Min

Světlo viselo nízko nad hrobem.

Co to, sakra, je?

Honák zastavil koně na okraji starého zanedbaného hřbitova. Zmateně zíral do tmy. Mezi ztrouchnivělými kříži zářila mléčně bílá koule. Chvilí zvolna stoupala vzhůru jako duch, který se právě vydral z rakve. Pak se začala přibližovat.

Kůň vyplašeně odfrkl.

Honák ho stočil a pobídl.

Minuli zčernalé trosky vyhořelého hotelu Min Min a hnali se po prašné cestě k městu.

Koule vyrazila za nimi. Držela se v jejich těsné blízkosti, dokud nevjeli do první rušné ulice.

Hrůzostrašné historicky o tajemných světlech, která vytrvale pronásledují své oběti, kolují po severozápadním Queenslandu již více než jedno století. A Aboriginové o těchto podivných bludičkách vědí možná ještě déle. Doposud byly zaznamenány stovky, podle jiných pramenů dokonce tisíce pozorování. Naprostá většina z nich poblíž měst Boulia, Winton a Brewamina. Světla Min Min se zde objevují tak často, že úřady nechaly podél cest umístit zvláštní varovné tabule.

Pro osamělé řidiče bývá setkání s neznámým úkazem zvláště děsivé. Čtyřicetiletý učitel Ron Komnicki měl před sebou ještě několik hodin jízdy, když zjistil, že má nečekanou společnost.

„Noc byla temná. Osiřelá asfaltka se táhla pustou krajinou, když jsem ve zpětném zrcátku postřehl nepatrný záblesk. Pak jsem rozpoznal dvojici světel. Vypadalo to, že kdosi jede daleko za mnou, ale něco tady nehrálo. Vzdálený vůz by se mi měl v zatáčkách ztrácet z dohledu, jenže tato světla mířila rovnou ke mně. Blížila se neobyčejně rychle.

Přidal jsem plyn. Řítil jsem se rychlostí více než sto mil. Světla mě hravě dohnala. Teď už jsem je viděl přes boční okénko, jak letí těsně vedle mého auta. Měla narudlou barvu a velikost melounu.

Vzduch jako by ztěžkl. Viditelnost se zhoršila. Prostor ovládlo nervní napětí.

Dostal jsem šílený strach. Díval jsem se víc na ty dvě podivné koule než na cestu před sebou.

Najednou mě ohlušil pronikavý klakson. Do očí udeřil proud oslňujícího světla. Na poslední chvíli jsem strhl volant a vrátil se na svou polovinu vozovky. S autem v protisměru jsme se minuli jen o pár centimetrů. Světla Min Min jsem v tom šoku přestal pozorovat. Když jsem se vzpamatoval, už poblíž nebyly. Zmizely, nebo se nalepily na nákladák, který jsem právě minul.“

Emeritní profesor Jack Pettigrew z University of Queensland v Brisbane je přesvědčen, že světla Min Min jsou přirozený důsledek teplotní inverze. Za určitých atmosférických podmínek vrstva chladného vzduchu spolehlivě přenese jas, jehož zdroj je i daleko za obzorem. Jde tedy o optický klam, o svéráznou obdobu faty morgany. Kdesi jede auto a svit jeho reflektorů nebo červených obrysových světel vytváří podobu letících svítících koulí. Aby svou hypotézu dokázal, jel Pettigrew v noci asi deset kilometrů od tábora, v němž čekali jeho spolupracovníci. Kopcovitý terén spolehlivě bránil přímé viditelnosti. Přesto vědci v táboře zaznamenali nad obzorem difuzní záři, vždy když profesor zapnul světlomety svého vozu, a tmu, když je vypnul. Rádiem se dozvídali i o změně směru jízdy a ten se shodoval s pohybem světla, které pozorovali.

Je tedy záhada největšího australského fenoménu vyřešena?

Vsadím se, že ne.

Experiment pouze potvrdil starou zkušenost, že na noční obloze lze snadněji rozpoznat odlesk vzdáleného ohně či umělého světla. Neodpověděl ale ani na jednu z dalších otázek, které světla Min Min vyvolávají. Především proč mají tak různou podobu. Většina svědků popisuje osamocenou kouli velikosti kopacího míče. Občas se objeví i s partákem. Výjimečně jde o roj „tenisáků“. Létají v uspořádané formaci. Dovedou se ovšem i rozprsknout a křížit si cestu.

Jejich letové dráhy vedou obvykle jeden až dva metry nad zemí, ale někdy dosahují i značné výšky. Neznámo proč, světla ráda sledují ohrady. Plují podél nich stovky i tisíce metrů. Pochopit by se to snad dalo v případech, kdy jsou pastviny obhnané drátem. Min Min ale stejně ochotně putují i podél ryze dřevěných plotů. Jejich let je plynulý, jen při zastavení někdy kmitají nahoru a dolů jako jojo.

Světla jsou obvykle bílá, oranžová, červená, modrá nebo zelená. Byly zaznamenány případy, kdy světlo náhle změnilo své zbarvení. Někdy Min Min jen tak netečně visí ve vzduchu, jindy vyvinou velkou rychlost. Bez potíží dokážou sledovat i nejrychlejší auta. Doprovázejí chodce i jezdce na koních a zdá se, že je to baví.

Jedné noci Min Min vyrušila dva ostřílené bushmany. Chvilí poletovala nad skomírajícím ohněm, a když oba muži vstali, začala před nimi pomalu ustupovat. Držela se od nich ve vzdálenosti pouhého metru. Vypadalo to, že se dají snadno polapit. Vždy ale na poslední chvíli uhnula. Tak odlákala své pronásledovatele daleko od tábora. Náhle změnila strategii. Začala vířit a tančit. Prudce nalétávala na bushmany, až je přiměla k rychlému ústupu.

Podobné zážitky mají i další lidé.

Je „hravé“ chování světel důkaz jejich inteligence? Nebo směr pohybu svítících koulí řídí něco jiného? Reagují třeba na magnetické pole člověka nebo jeho tělesnou teplotu?

Jisté je, že při útoku světel nebyl nikdy nikdo zraněn.

A je zde ještě jedna záhada. Jak je možné, že světla někdy přímo před pozorovatelem zhasnou, jako by je někdo vypnul ze zásuvky?

Stříhači ovcí na farmě severozápadně od Wintonu sledovali Min Min skoro celý měsíc. Pravidelně přilétávala ve stejný čas po shodné trase a zářila uprostřed dvora. Jednou se je podařilo obklíčit. Kruh stříhačů se svíral stále blíž kolem roje, ale ten zničehonic zmizel.

Světla neodletěla, prostě tam už nebyla. Rozprskla se jako mýdlová bublina.

Fenomén bez rodného listu

Odkud se Min Min berou? Co je příčinou jejich vzniku? Doposud bylo vysloveno několik, mnohdy velmi fantastických hypotéz. Skoro všechny můžeme bez námahy zpochybnit.

Světla Min Min jsou:

1) důsledek přebytku přírodní elektřiny v ovzduší

Světla se nikdy neobjevují při bouřce. I když se podobají kulovým bleskům, nemají s nimi zřejmě nic společného. Nikoho nespálila. Na předmětech, kterých se dotkla, nezanechala žádnou stopu.

2) roj světélkujícího hmyzu

Není znám žádný druh, který by dokázal letět tak rychle.

3) hořící bahenní plyn

Díky čemu se pohybuje i v naprostém bezvětrí? Jak je možné, že světla byla spatřena i v naprosto suchých oblastech?

4) bloudící duše mrtvých lidí

Proč si ti nešťastníci vybrali zrovna poměrně přesně ohraničené teritorium v severozápadním Queenslandu?

5) projev mimozemské civilizace

Stejně jako v předchozím případě se musíme ptát, co je na tomto kousku země tak zajímavého, aby se mimozemšťané objevovali právě tady.

6) *optický klam*

Fata morgana sice dovede přenést na dálku i velmi složité obrazy, ale ty se pouze promítnou do prostoru. Nikdy nereagují na přítomnost pozorovatele.

7) *unikátní atmosférický úkaz*

Pokud je vyvolán nějakou místní přírodní anomálií, proč má tolik rozličných podob?

8) *objekty z antihmoty nebo z plazmy*

Doposud se nepodařilo potvrdit ani vyvrátit.

Dovolím si přidat ještě jednu možnost. A co když jde o neznámou formu života? O částečně inteligentní stvoření, jejichž organismus je daleko éteričtější, než bývá na naší planetě zvykem?

Nabízí se srovnání s jinými záhadnými vzdušnými fenomény, kterým se říká rodi. Jejich největší výskyt byl zaznamenán v Sotanu de las Golondrinas na jihu Mexika. Podle svědectví domorodců se z této 360 metrů hluboké „jeskyně vlaštovek“ často ozývají nevysvětlitelné zvuky. Z propasti vylétají jakési „vzdušné ryby“. Jejich trup má podlouhlý tvar zužující se na obou koncích.

Celý okraj je vlnovitý, jako by byl opatřen řadou drobných ploutví. Vpředu i vzadu lze navíc zaznamenat řadu výběžků. Někdy se podél těla vine přívěsek v podobě stonožky. Celek připomíná notně zvětšeného mikroba. Délka se pohybuje od deseti centimetrů po dva metry, ale byly zaznamenány i exempláře dlouhé až třicet metrů.

Rodi dovedou vyvinout rychlost několika stovek kilometrů za hodinu. Jsou nesmírně pohyblivé. Provádějí úžasné manévry s velmi ostrou změnou směru a výšky letu. Objeví se a hned zase zmizí. Jen výjimečně visí na obloze naprosto nehybně. Často plují v hejnu. Tančí, hrají si na honěnou, jsou zvědavé, a přitom opatrné. Člověku se snaží vyhnout. Někdy připomínají podivné mraky nebo průsvitné, lehce zářící útvary. Občas v sekundě změní svůj vzhled. Zahlédnout je pouhým okem je téměř nemožné.

Většinou byly odhaleny až na zpomalených videozáznamech a snímcích pořízených na film pro infračervené světlo. Neobvyklé vlastnosti vedly k podezření, zda tato „nebeská zvířata“ nejsou vyslanci cizí vyspělé civilizace, kteří k nám pronikají z jiného časoprostoru.

Badatel Jose Escamilla umělý původ rodi popírá: „Tato stvoření nevyrobila cizí inteligence, i když se nepodobají ničemu z naší planety. Rozhodně nejsou z kovu. Jeví se jako naprosto neznámá forma života, zcela odlišná od všech známých živočišných druhů.“

Není ovšem jasné, jak se podivný tvor rozmnožuje, čím se živí, zda může za určitých okolností ohrozit životy lidí a jak ho lze zneškodnit či polapit. Podle jedné teorie se rodi po smrti rychle rozpadnou, stejně jako medúzy na slunci. Proto se doposud nepodařilo nalézt žádný uhynulý exemplář.

Bludičky Mekongu

„Lodka plná turistů za sebou nechává rozčeřenou hladinu plnou vlnek. Na ní se tísní davy lidí. Jejich oči těkají po hladině asijské řeky Mekong oddělující Thajsko od Laosu. Zatím se nic neděje. Avšak vzápětí začíná záhadná světelná show! Z vody náhle začínají do výšky až 30 metrů stoupat oranžově zbarvené ‚ohnivé‘ koule. Chvilí se zastaví ve vzduchu a pak se někam ztratí. Tato ‚přehlídka světel‘ doprovází každé ukončení buddhistického postního období, které Thajci vítají slavnostmi a přehlídkami člunů na Mekongu. Co je však naprosto šokující – zářící koule, které se každoročně objevují v tento den, zřejmě nejsou lidský výtvar! Zjistíme někdy, co jsou vlastně zač?“ ptá se Petr Koutský v časopise Enigma a naznačuje, že i zde může jít o projev živého organismu.

„Tajemné světelné jevy se s železnou pravidelností opakují v severním Thajsku každou první noc jedenáctého měsíce lunárního kalendáře. O tom, co je jejich příčina a jak vznikají, se

však jen spekuluje. O odražené světlo ani vystřelené rachejtle rozhodně nejde. Čím marněji se je vědci snaží prokázat některou ze známých teorií – například že jde o explozi plynů uvolňovaných ze dna řeky –, tím více lákají turisty. Jak si vznik záhadných světelných objektů, takzvaných Bang Fai Phaya Nak, což se dá přeložit jako ‚ohnivé koule z Naku‘, vysvětlovali staří Thajci?

Podle staré legendy chrlí záhadné ‚ohnivé‘ koule mytický had Nag žijící prý ve vodách Mekongu. Jde jen o příběh bez reálného základu? Avšak co když má slovo had v tomto případě úplně jiný význam? Vždyť had je v mytologii symbolem síly, chytrosti a nepolapitelnosti. Může to snad naznačovat, že pod hladinou řeky existuje cosi stejně nepolapitelného, silného nebo snad dokonce živého, co je příčinou tajemné podívané? Možná tyto vlastnosti přisuzovali staří Thajci samotným světelným koulím.“

Tajemní příbuzní

Výskyt záhadných létajících světél byl zaznamenán i na jiných místech světa.

Dvě oranžové koule se objevují u Brown Mountain v Severní Karolíně již sto let. Podle některých svědků se vznášejí nad svahy hor pokrytými hustými lesy skoro denně.

Steve Woody je zahlédl poprvé v dětství, když lovil se svým otcem. O půl století později světelnou show natočil. Nezdá se, že by zářící koule na nočním nebi chtěly někoho ohrozit. Spíš si hrají na honěnou, víří okolo sebe nebo bláznivě kříží své letové dráhy.

„Nepřišlo mi to strašidelné, nebo že bych si myslel, že to byli Marťani. Bylo to zkrátka jedinečné. A je to pořád stejně barvitě a intenzivní, jako to bylo tehdy, když mi bylo dvanáct let.“

Poté, kdy Woody zveřejnil své záběry na internetu, se přihlásili i další pozorovatelé. Zájem o světelnou záhadu vzrostl

natolik, že cestovní kanceláře pořádají do oblasti speciální zájezdy s výkladem.

Již v roce 1922 pracovníci státního geologického ústavu oznámili, že jde o odrazy reflektorů aut či vlaků, popřípadě odlesky vzdálených požárů.

Věřit se tomu nechce. Kolik motorových vozidel asi na počátku dvacátého století projíždělo po silnicích, natož zalesněným terénem Brown Mountain?

Profesor fyziky a astronomie Daniel Cato předpokládá, že jde o kulové blesky. „Pokud se od přírody tvoří přednostně v tomto místě, máme přinejmenším možnost sledovat podmínky, za jakých vznikají. Jinak je totiž beznadějně se pokoušet studovat kulové blesky, protože se objevují náhodně, a tudíž nevíme, kde je hledat.“

Na počátku dvacátého století se slavný britský zoolog a lovec Jim Corbett vypravil do divoké džungle na severu Indie. Po několik nocí sledoval, jak z jednoho kopce u řeky Šardy vylétávají podivné záblesky. Podle domorodců vyvolával strašidelný úkaz duch muže, který se prohřešil proti bohům, a místo, na kterém sídlil, bylo od jeho smrti prokleté.

Podobné jevy byly pozorovány i v Norsku a také na jihu Čech. Zvláštní, jinde nevídanou variantou jsou létající ohně z Beskyd.

Publicista Milan Doležal uvádí dva z několika známých případů. „Jistý Vaněk se vracel jednou s kamarádem pěšky z Místku domů. Šli po cestě přes pole. Noc byla jasná a nedaleko Macečkova vrchu spatřili světélko, které se k nim velkou rychlostí blížilo. Doslova k nim tekla ohnivá stružka. Oba muži se dali na útěk, ale ohnivá čára je pronásledovala až na křižovatku, kde stojí křížek. Tam se ohnivec neodvážil. Něco podobného zažila i Dorota Ručková, když šla večer z Jezerného přes Kyčeru domů. Kolem ní se nahnul celý zástup světélek. Nakonec se všechna slila do jednoho světelného pásu, který ženu obkroužil. Dala se na útěk a ohnivý pás tekl za ní až ke stavení v Dolině. Když za sebou zabouchla dveře, rozlil se oheň okolo chalupy, vysoko vzplál a zmizel.“

Pod Beskydami a v jejich okolí se nacházejí velká ložiska metanu. Na několika místech tento plyn proniká pískovcovými puklinami až na povrch. Snadno se vznítí. Viděli horalé hořící metan v ovzduší, nebo je vyděsilo něco úplně jiného?

Les duchů

Záhadné světelné úkazy vyvolaly paniku i v Polsku. Jeden z nejdůkladněji zkoumaných případů jsem popsal v knize Neuvěřitelné skutečnosti.

„V Niepolomickém pralese, v oblasti nazývané Kozí hůrky, lidé často pozorovali, jak na počátku noci prozářily tmou chuchvalce neidentifikovatelné záře. Jasně žluté obláčky visely ve vzduchu, jako by přilnuly ke kmenům stromů. Někdy reagovaly na lidskou přítomnost. Před blížícím se člověkem ustupovaly, ale jakmile se od nich vzdálil, vracely se k němu zpět.

Řádění přelétavých světél nahánělo místním usedlíkům strach. Jedni byli přesvědčeni, že je to dílo mimozemské civilizace, jiní, že v lese straší duše obětí nacistů. Fakt je, že v tomto odlehlém koutě země hitlerovci prováděli masové exekuce. V hromadných hrobech leží ostatky minimálně 1700 zastřelených Židů a vojáků různých národností.

Záhadný jev byl nejen opakovaně pozorován, ale i vyfotografován. To přimělo dva krakovské vědce – Jozefa Żychowského a Mariusze Kolbera –, aby se pokusili rozluštit jeho tajemství. Provedli podrobné testy složení vody, půdy, povětří i rostlin v místě nejčastějšího výskytu tajemných obláčků. Výsledky výzkumu byly šokující. Potvrdily, že svítící koule se dají vědecky vysvětlit. Jejich tvorba má fyzikálně-chemickou podstatu a zcela jistě souvisí s masovými hroby.

Oba vědci jsou přesvědčeni, že je to projev spalujících se plynů vzniklých rozkladem mrtvých těl obětí zavražděných v době druhé světové války. Složení půdy, geologické podloží a další